aha

TUDJA?

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 29. szám, 2019. július 19.

Tíz tekintélyes német kutató- és kutatást finanszírozó szervezet vezetője július elsején levelet küldött a magyar miniszterelnöknek, amit később a *Die Zeit*ben is közzétettek. A levélben ízekre szedték az MTA kutatóhálózatát leválasztó törvénytervezet indoklásaként hangoztatott szólamokat: „Az az állítás, miszerint az új kutatóhálózat a Max Planck Társaság mintájára épülne, tényszerűen hamis." A következő napon 131 képviselő igennel szavazott a törvénytervezetre a magyar parlamentben. A miniszterelnök más irányú elfoglaltsága miatt akkor sem tudott gombot nyomni, de annyi figyelmet azért fordított erre a mellékes ügyre, hogy utasítsa az innovációs minisztert, válaszoljon a levélre. A válaszban van egy meglepő beismerés: „Önök említik a levelükben, hogy az általam hivatkozott Max Planck modellje nem azonos azzal, amit Magyarországon létrehozni tervezünk. Ez így van." Ezután viszont rögtön sikerült felvenni az eddigi kommunikációs gyakorlat látszólag elejtett fonalát: „A Max Planck modell teljes mértékben nem alkalmazható, mivel az a társasági forma Magyarországon nem használatos (…)" – írja az a miniszter, aki nemrégen egy teljesen új, azaz Magyarországon „nem használatos" jogi formát vezetett be a Budapesti Corvinus Egyetem működtetésére. A lendület viszi a tollát előre: „A Magyar Tudományos Akadémia köztestületének tagjait életük végéig különböző járandóságok, tiszteletdíj illeti meg, amelynek a forrását a magyar állam biztosítja." Ezzel szemben a tények: az MTA köztesületébe mindenki jelentkezhet, akinek van tudományos fokozata. Az MTA honlapja szerint a köztestületnek körülbelül 15 ezer hazai tagja van. Túlnyomó többségük nem kap tiszteletdíjat. Érdemi tiszteletdíjat csak az akadémikusok kapnak, akik választás révén válnak az MTA – nem a köztestület – tagjává. A szabályok szerint a hazai akadémikusok száma legfeljebb 365 lehet. Tudja a miniszterelnök, hogy mit beszél a beosztottja? Ha nem, az a kisebb, de elég nagy baj: ezzel az újabb tényidegen állítással a miniszter tovább rombolja az ország s egyúttal a főnöke tekintélyét, aki őt kiválasztotta, és a szakmai alkalmatlanság több nyilvánvaló bizonyítéka ellenére is kitart mellette. Ha viszont tudja és mégis hagyja, akkor ezzel ő – aki saját állítása szerint még soha nem hazudott – elfogadja a tényszerűen hamis állítások rutinszerű terjesztését, és egyúttal azt is sokadszorra világossá teszi, hogy a minisztereit nem a szakmai alkalmasságuk alapján kéri fel és tartja posztjukon.